

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 609/2017-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jiří Martausom, advokátska kancelária, 1. mája 113/19, Liptovský Mikuláš, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 14/2017 z 15. júna 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 14/2017 z 15. júna 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Tk 2/2014-2634 z 24. marca 2015 (ďalej aj „rozhodnutie okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. b) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) svojím uznesením č. k. 3 To 77/2015-2724 z 9. júla 2015 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“) odvolania prokurátora a sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu zamietol. Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 5 Tdo 14/2017 z 15. júna 2017 sťažovateľom podané dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu odmietol. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti koncentruje svoje námietky od doby začatia trestného stíhania až do jeho právoplatného odsúdenia a následne postup najvyššieho súdu v dovolacom konaní.

3.1 Postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 14/2017 vytkol, že ním podané dovolanie odmietol po jeho vecnom prieskume, pričom mal vychádzať z § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa názoru sťažovateľa dovolanie nie je možné aplikovať pri zvolenom postupe najvyššieho súdu v dovolacom konaní. Sťažovateľ teda argumentuje tým, že *„... vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku možno použiť vtedy a o dovolaní rozhodnúť na neverejnom zasadnutí, ak už zo samotného dovolania a z argumentov v ňom použitých je evidentné, že dovolanie nie je prípustné. V danom prípade však o takýto prípad nešlo. Najvyšší súd Slovenskej republiky totiž dovolanie sťažovateľa odmietol, teda neakceptoval žiadnu z jeho námietok uplatnených v dovolaní, hoci v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 To 14/2017 uvádza, že z formálneho hľadiska dovolateľ uplatnil zákonné dovolacie dôvody. Pokiaľ teda podľa názoru dovolacieho súdu*

sťažovateľ uplatnil zákonné dovolacie dôvody, tak nebolo možné bez preskúmania veci, teda príslušného trestného spisu, dôjsť k záverom o formálnosti, nepravdivosti a nedôvodnosti jeho argumentov. Vzhľadom k tomu, že z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu je evidentné, že dovolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorému dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním sa na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374 Trestného poriadku, tak potom podľa § 384 ods. 1 Trestného poriadku mal o dovolaní rozhodnúť na verejnom zasadnutí. Najvyšší súd Slovenskej republiky tak neurobil a o dovolaní sťažovateľa rozhodol na neverejnom zasadnutí, a to fakticky po preskúmaní veci a preto takýmto postupom odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, odmietol mu právo na prístup k dovolaciemu súdu, čím zároveň porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.“.

3.2 Ďalej konštatoval, že „Rozsudok dovolacieho súdu je zároveň nepreskúmateľný, pretože nedáva odpovede na všetky dovolacie námietky.“.

Sťažovateľ následne poukázal na námietky, na ktoré nedostal odpoveď, a to: „... vec bola pridelená do senátu v inom zložení, než ktorý rozhodol na verejnom zasadnutí dňa 9. júla 2015. Táto námietka sťažovateľa nebola doposiaľ žiadnym spôsobom a žiadnym súdom vysvetlená, v žiadnom rozhodnutí nie je len ani zmienka o nej, čím tiež bolo porušené právo sťažovateľa, nielen na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo významné otázky, ale aby aspoň dostal akúkoľvek odpoveď“.

... spolupáchateľ [REDAKOVANÉ] bol v predmetnom trestnom stíhaní vypočúvaný ako svedok v postavení spolupracujúcej osoby podľa ustanovenia § 205 ods. 1 Trestného poriadku, hoci na takýto postup nebol zákonný dôvod, pretože tento inštitút nemožno použiť voči organizátorovi ani voči návodcovi a teda jeho výpovede, ako aj všetky ďalšie dôkazy zadovážené na základe nich, sú v trestnom konaní nepoužiteľné.

... zvukové záznamy telefonických hovorov neboli vykonané v súlade s vydaným príkazom, nakoľko tento bol vydaný na inú trestnú činnosť, nie na lúpeže.

Nepoužiteľným dôkazom sú aj na hlavnom pojednávaní prečítané svedecké výpovede obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, ktorí na hlavnom pojednávaní nevypovedali. Ide totiž o dôkazy, pri ktorých bolo porušené právo na obhajobu, nakoľko

o ich vykonaní v prípravnom konaní dňa 4. 10. 2013 nebol sťažovateľ [REDAKOVANÉ] vyrozumiený a zároveň v tom čase ešte nemal obhajcu. Výpovede obžalovaných [REDAKOVANÉ] zo dňa 19. 12. 2013 a [REDAKOVANÉ] zo dňa 21. 1. 2014 nie sú novým úkonom, ale tieto sú pokračovaním v ich výsluchoch, tak ako je to uvedené aj v zápisniciach o pokračovaní vo výsluchu zo dňa 19. 12. 2013 a zo dňa 21. 1. 2014. Obhajoba sa preto nestotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že nepoužiteľné sú len výpovede týchto spoluobvinených zo dňa 4. 10. 2013, pretože ich výpovede zo dňa 19. 12. 2013 a zo dňa 21. 1. 2014 sú pokračovaním vo výsluchoch, teda pokračovaním v úkone prípravného konania a tvoria spolu jeden celok.

... sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] nebola odobratá vzorka DNA v súlade s ustanovením § 155 ods. 3 Trestného poriadku, pretože sťažovateľ k takémuto odobratiu nikdy nedal súhlas, nikdy dobrovoľne nestrpel odber biologického materiálu a nebol predložený písomný a odôvodnený príkaz k takémuto úkonu, pričom nešlo o neopakovateľný a neodkladný úkon.

Okrem vyššie uvedených nedostatkov konanie trpí aj ďalšími vadami, napr. v trestnom spise chýba č. l. 1858, pričom dôvod nekompletnosti trestného spisu doteraz nebol doteraz zistený a vysvetlený.“.

3.3 V závere svojej sťažnosti sťažovateľ namietol aj vedenie vyšetrovania v predmetnej trestnej veci Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, čo odôvodnil tým, že „... inšpekčná služba ministerstva vnútra zriadená interným predpisom nie je oprávnená zasahovať do trestného konania úkonmi, ktoré sú výlučne dané orgánom činným v trestnom konaní, tak ako tomu bolo v prípade trestného stíhania sťažovateľa. Vzhľadom k tomu, že sekcia ako orgán podriadený ministerstvu vnútra úkony v trestnom stíhaní sťažovateľa vykonal, nie je to v súlade s Trestným poriadkom a pre trestné stíhanie sú nepoužiteľné, lebo nešlo o orgán predpokladaný zákonom.“.

4. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo 14/2017 zo dňa 15. júna 2017, právoplatným a vykonateľným dňom 15. júna 2017, boli porušené základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces,

na obhajobu, na prístup k dovolaciemu súdu a právo na účinný opravný prostriedok, podľa článku 17 ods. 2, článku 46 ods. 1, článku 48 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.).

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 14/2017, právoplatné a vykonateľné dňom 2. 8. 2017 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala, bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na príslušnom súde. Pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. **Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu.** K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). V zmysle rozhodovacej činnosti ESLP v prípadoch namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania (spôsobu vykonania dôkazov) malo spravodlivý charakter (napr. rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti

Holandsku z 23. 4. 1997, body 49 a 50; rozsudok A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, bod 23 a 24).

Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

11. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Základné právo na zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Toto základné právo je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní, podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada stabilného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (z rôznych dôvodov a pre rozličné účely) výber sudcov „*ad hoc*“ (I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak jedným zo základných predpokladov na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Z judikatúry ESĽP týkajúcej sa práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESĽP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom ustanovené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06). Inými slovami, zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má vo veci konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom (I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01) a ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte (I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 87/01, I. ÚS 115/02, III. ÚS 202/02, III. ÚS 116/06); ako aj sudcu, ktorému boli veci

pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle... § 31 a nasl. Trestného poriadku... alebo pre iné ďalšie dôvody (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02).

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Tdo 14/2017 z 15. júna 2017 v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku a prostredníctvom splnomocneného obhajcu, čo je v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. Zároveň však pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má zaistiť práve povinné zastúpenie obvineného obhajcom - advokátom.

Zároveň je potrebné poukázať na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 § 371 Tr. por. písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Obvinený [REDAKOVANÉ] ako prvý dovolací dôvod uplatnil ustanovenie § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. podľa ktorého dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

V predmetnej veci ako už bolo vyššie konštatované, obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal porušenie jeho práva na zákonného sudcu. Uvedenou námietkou argumentoval už v doplnení dôvodov svojho odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa (č. l. 2715), pričom s jeho námietkami sa dostatočne vysporiadal už odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia. Napriek tomu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že námietky obvineného v tomto smere nie sú opodstatnené. Vec bola náhodným výberom elektronickou podateľňou pridelená do senátu JUDr. Moniky Liptákovej, ktorej senát napokon aj vo veci rozhodol. K pochybeniu došlo iba v tom zmysle, že bola zapísaná do nesprávneho registra sudkyne. Toto pochybenie však neznamená, že došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu. Žiadne nezrovnalosti dovolací súd nezistil ani pokiaľ ide o zloženie odvolacieho senátu, ktorý vo veci rozhodol konečným uznesením, preto nebolo možné argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu akceptovať.

Obvinený ako ďalší uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní

a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie citovaného ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci bol obvinený stíhaný za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., nešlo preto o prípad povinnej obhajoby. Napriek tomu brat obvineného využil zákonné právo a zvolil obvinenému za obhajcu JUDr. Jiřího Martausa, ktorý ho obhajoval už v prípravnom konaní a počas celého súdneho konania. Obhajca pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa väčšiny úkonov trestného konania, podával námietky a sťažnosti, teda dohliadal na uplatňovanie jeho práv. Rovnako sám obvinený sa aktívne zapájal do konania. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tomto smere dovolací súd žiadne pochybenia nezistil. Skutočnosť, že súdy nevyhoveli návrhom obvineného na doplnenie dokazovania a tieto uznesením odmietli, resp. spôsob vyhodnotenia jednotlivých vykonaných dôkazov súdmi nižšieho stupňa, uvedený dovolací dôvod nenapĺňa.

V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že je na rozhodnutí konajúceho súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., ako aj práva podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak popri sebe stoja viaceré dôkazy, dovolací súd nie je oprávnený sa vyjadrovať k výberu dôkazov súdmi nižšieho stupňa. To znamená, že v predmetnej trestnej

veci dovolací súd nemohol zaujať stanovisko k správnosti, resp. k nesprávnosti aplikácie jednotlivých dôkazov, znaleckých posudkov, zvukových a obrazových záznamov, ani záverov znalca.

Argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Napokon obvinený uplatňoval dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Vzhľadom k namietaniu zákonnosti vyšetrovania prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, úradom inšpekčnej služby Bratislava, dovolací súd považuje za potrebné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015, podľa ktorého okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je

súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvár tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrowaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore). S poukázaním na uvedené bolo vyšetrowanie prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, úradom inšpekčnej služby Bratislava v súlade so zákonom a nedošlo k porušeniu práva obvineného v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu.

V danej trestnej veci ustálil okresný súd vinu obvineného na základe priamych a nepriamych dôkazov, ako aj na základe výsluchov jednotlivých osôb, kde ho svedok [REDAKOVANÉ] usvedčil a popísal svoju účasť i účasť obvineného na spáchaní skutkov (č. l. 260), tak ako ich ustálil Okresný súd Žilina v odsudzujúcom rozsudku (č. l. 2634), pričom dovolací súd je viazaný týmto zisteným skutkovým stavom, tak ako ho ustálil okresný a krajský súd.

S poukázaním na námietky obvineného, že proti nemu boli použité nezákonné dôkazy, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ako aj to, že [REDAKOVANÉ] bol priznaný status spolupracujúcej osoby, je potrebné uviesť, že dôkazy vykonané v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní boli vykonané v súlade so zákonom a taktiež neprišlo k žiadnemu porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazov. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje s odôvodnením okresného aj krajského súdu a v podrobnostiach na tieto rozhodnutia odkazuje. Vo vzťahu k svedkovi [REDAKOVANÉ] ide zo strany obvineného o nesprávny výklad ustanovenia § 205 Tr. por. Dovolací súd znovu pripomína, že dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nemožno napadnúť spôsob hodnotenia dôkazov súdom, tak ako to namieta obvinený vo svojom dovolaní. Nesprávne hodnotenie dôkazov možno skúmať a namietať v konaní pred okresným súdom, ako aj v odvolacom konaní, avšak nie v dovolacom konaní.

Napokon uvedené vyplýva aj z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, podľa ktorej predmetom dovolacieho konania nemôže byť spôsob, akým sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu sa jedná o otázky skutkového charakteru a tieto sú z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené rovnako platí tiež i pre odmietnutie vykonania obvineným

navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie ani jeden z konajúcich súdov nepovažoval za potrebné z hľadiska náležitého zistenia skutkového stavu (v tomto smere vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené pod R 1/2010). Len poukázaním na nesúhlas s hodnotením dôkazov a na odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov, nemožno argumentovať, že bol naplnený predmetný dovolací dôvod.

Najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu. V prípade, že tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. g/ Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného ■■■■■ ■■■■■ podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.»

14. Krajský súd v uznesení č. k. 3 To 77/2015-2724 z 9. júla 2015 v podstatnom uviedol:

„Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, týkajúcich sa obžalovaného ■■■■■, ako i správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolania obžalovaného, ako aj prokurátora nie sú dôvodné.

Okresný súd v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní správne zistil skutkový stav tak, ako ho uviedol v napadnutom rozsudku. V

odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutky tak, ako boli ustálené prvostupňovým súdom. Taktiež pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty v bode I. 1/, 2/, 3/, II. zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), i) Tr. zák. a v bode III. zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák.

Okresný súd svoje rozhodnutie o vine obžalovaného riadne a zodpovedajúco odôvodnil vo svojom rozsudku, preto v podrobnostiach krajský súd odkazuje na toto odôvodnenie.

Obžalovaný namieta, že vyšetrowanie vykonávané Úradom inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR je nezákonné, nakoľko ide o orgán, ktorý bol zriadený v rozpore so zákonom. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR vyneseny senátom, ktorému predsedal predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR. Z ustanovenia § 199 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, trestné stíhanie začína policajt bez meškania najneskôr do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začína vydaním uznesenia alebo vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu, ako aj ďalšími inštitútmi zakotvenými v Trestnom poriadku. Policajtom na účely Trestného poriadku sa rozumejú osoby uvedené v ust. § 10 ods. 8, resp. ods. 9. Podľa názoru senátu Krajského súdu v Žiline nie je rozhodujúce, pod ktorú organizačnú zložku policajt vykonávajúci vyšetrowanie spadá, rozhodujúce je, že splňa kritériá Trestného poriadku uvedené v ust. § 10 ods. 8 Tr. por. Preto ak predmetné vyšetrowanie vykonávalo Ministerstvo vnútra SR, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, úradom inšpekčnej služby Bratislava, nepovažuje krajský súd toto vyšetrowanie za nezákonné. K veci je potrebné dodať, že iný senát Najvyššieho súdu SR v inej trestnej veci rozhodol, že vyšetrowanie vykonávané Ministerstvom vnútra SR, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, úradom inšpekčnej služby

Bratislava nie je nezákonné. Nezákonnosť tohto orgánu pri vyšetrowaní trestných vecí môže vysloviť až Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí.

Obžalovaný ďalej namietal porušenie práva obžalovaného na zákonného sudcu, nakoľko pôvodne síce bola vec pridelená do senátu JUDr. Liptákovej, neskôr bola pridelená do senátu sudkyne JUDr. Malatkej a napokon opatrením predsedu súdu bola opäť pridelená JUDr. Liptákovej. Krajský súd sa oboznámil s Rozvrhom práce Okresného súdu Žilina, ako aj so stanoviskom predsedu Okresného súdu Žilina a dospel k záveru, že pri zápise do registra v prejednávanej veci došlo síce k porušeniu Rozvrhu práce okresného súdu, ale nedošlo k porušeniu práva obžalovaného na zákonného sudcu. Z uvedeného vyplýva, že predmetná vec napadla náhodným výberom v zmysle programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR podateľne okresného súdu do senátu 3T, kde je predsedníčkou senátu JUDr. Monika Liptáková. JUDr. Monika Liptáková upozornila predsedu súdu v zmysle Rozvrhu práce pre Okresný súd Žilina, že došlo k nesprávnemu zápisu do registra 3T, pričom vec mala byť správne zapísaná do registra 3Tk v zmysle ust. § 16 Tr. por. Predseda súdu okresného súdu vydal opatrenie, aby trestná vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola správne zapísaná do registra 3Tk, čím vyhovel žiadosti senátu JUDr. Liptákovej. Podateľňa okresného súdu toto opatrenie nesprávne realizovala a zapísala trestnú vec do senátu 1 Tk, pričom následným opatrením predsedu súdu bola vec pridelená prostredníctvom podateľne do senátu JUDr. Moniky Liptákovej, pri zachovaní pôvodnej sp. zn. 1Tk/2/2014. Z uvedeného vyplýva, že senát sudkyne JUDr. Moniky Liptákovej vydal predmetné rozhodnutie pod sp. zn. 1Tk/2/2014, teda nedošlo k porušeniu práva obžalovaného na zákonného sudcu, došlo iba k zmene zápisu v registri okresného súdu. Toto pochybenie okresného súdu podľa názoru krajského súdu nemá vplyv na porušenie práva obžalovaného na zákonného sudcu.

Obžalovaný namietal, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý bol v prejednanom trestnom stíhaní vypočúvaný ako svedok v postavení spolupracujúcej osoby podľa ust. § 205 ods. 1 Tr. por., je nezákonná, pretože takýto postup bol v rozpore so zákonom. Z ustanovenia § 205 ods. 1 Tr. por. okrem iného vyplýva, že dočasne odložiť vnesenie obvinenia sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa. Z napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] spoločne s [REDAKOVANÉ] začali plánovať lúpežné

prepadnutia, teda bol organizátorom lúpežných prepadnutí, ale aj návodcom, a to vo vzťahu k už odsúdenému [REDACTED], resp. [REDACTED]. Obhajca obžalovaného nespochybňoval dôveryhodnosť výpovede [REDACTED], ale zákonnosť tohto dôkazu, a tým aj jeho použiteľnosť v trestnom konaní.

Podľa § 205 ods. 1 veta druhá, dočasne odložiť vznesenie obvinenia sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa. Kto je organizátorom, návodcom alebo objednávateľom vyplýva z ust. § 21 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. zák. Organizátorom je ten, kto spáchanie trestného činu zosnoval alebo riadil, čím sa na spáchaní trestného činu ako účastník podieľal rozhodujúcim spôsobom. Nevyžaduje sa, aby takýto organizátor sa priamo zúčastnil na páchaní trestnej činnosti ako spolupáchateľ. Organizovanie trestnej činnosti spravidla zahŕňa aj návod. Návodcom je ten, kto v inom vzbudí rozhodnutie spáchať trestný čin. Objednávateľom je ten, kto u iného objedná spáchanie trestného činu, spravidla za odplatu.

Účasť na plánovaní trestnej činnosti však nie je možné stotožňovať s pojmom organizátor. Zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu pod bodom I. okrem iného vyplýva, že obžalovaný [REDACTED] a [REDACTED] začali plánovať lúpežné prepadnutie, pričom to bol obžalovaný [REDACTED], ktorý navrhol prepadnúť poštárske vozidlo, vytipoval objekt - prepad poštárskeho auta pred poštou v obci [REDACTED], zabezpečil strelnú zbraň, následne spoločne aj s [REDACTED] odsledovali trasy a hodiny príchodu poštárskych vozidiel na poštu v obci [REDACTED], potom obžalovaný [REDACTED] rozdelil úlohy pri prepade, obžalovaný [REDACTED] zabezpečil osobné motorové vozidlo, ktoré použili pri prepade poštárskeho auta, ako aj ďalšie okolnosti, z ktorých jednoznačne vyplýva, že organizátorom a návodcom bol obžalovaný [REDACTED] a nie [REDACTED]. Samotné spolupodieľanie sa svedka [REDACTED] na plánovaní trestnej činnosti ešte nepreukazuje, že bol organizátorom, resp. návodcom trestného činu. Preto krajský súd jeho výpoveď nepovažoval za nezákonnú, a teda nepoužiteľnú v trestnom konaní, ako sa toho domáhal obžalovaný vo svojom odvolaní.

Na podklade uvedených skutočností krajský súd dospel k záveru, že ust. § 205 ods. 1 Tr. por. bolo aplikované vo vzťahu k [REDACTED] v súlade so zákonom, jeho výpoveď bola vykonaná v prípravnom konaní, resp. na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom, v súlade s Trestným poriadkom, a preto je použiteľná pre toto trestné konanie.

Obhajca obžalovaného [REDAKOVANÉ] v odvolaní namietal taktiež nepoužiteľnosť dôkazov - výpovedí spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. O ich výsluchu dňa 4. 10. 2013 obžalovaný nebol upovedomený a v tejto dobe ešte nemal obhajcu. Výpovede obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] následne z 19. 12. 2013, resp. 21. 1. 2014, nie sú podľa názoru obhajoby novým úkonom, ale tieto na predchádzajúce výpovede nadväzujú a z nich vychádzajú, preto nešlo o nový výsluch, ale išlo o pokračovanie v predchádzajúcom výsluchu. Pri posudzovaní zákonnosti výsluchu svedka, resp. spoluobžalovaného nie je rozhodujúce, či ide o opakovanie výsluchu alebo o pokračovanie vo výsluchu tejto osoby, rozhodujúce je, či takýto výsluch svedka alebo obžalovaného bol alebo nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom. Iba tá časť výpovede svedka alebo spoluobžalovaného, ktorá bola vykonaná kontradiktórnym spôsobom, môže byť použitá v trestnom konaní ako dôkaz pri rozhodovaní v merite veci. Okresný súd preto mohol vychádzať z výpovedí spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] zo dňa 19. 12. 2013 a [REDAKOVANÉ] zo dňa 21. 1. 2014, pretože tieto výpovede boli vykonané v súlade so zákonom.

Odhladnuc od výpovedí spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom, podľa názoru krajského súdu na podklade výpovede svedka [REDAKOVANÉ], ale aj ďalších svedeckých výpovedí, listinných a vecných dôkazov založených v trestnom spise, krajský súd podobne ako okresný súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutky uvedené v napadnutom rozsudku sa stali, tieto spáchal obžalovaný [REDAKOVANÉ] a tieto vykazujú všetky znaky skutkových podstát trestných činov v bode I. 1/, 2/, 3/ a II. zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. b), c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), i) Tr. zák. a v bode III. zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. Výrok o vine rozsudku okresného súdu vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] preto zodpovedá stavu veci a zákonu.“

15. Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry EŠLP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže

obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Uvedené východiská nachádzajú svoje uplatnenie aj v konaní všeobecných súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania.

16. Okresný súd v rozsudku č. k. 1 Tk 2/2014-2634 z 24. marca 2015 v podstatnom uviedol:

«Na základe výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd dospel k záveru, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa dopustil skutkov v bodoch I. a II. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] v bodoch I. a II. týmto svojím protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zákona, teda proti inému použil násilie a hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, týmto činom spôsobil väčšiu škodu a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. a/, i/ Tr. zák. (so zbraňou a organizovanou skupinou). Obžalovaný [REDAKOVANÉ] svojím konaním porušil dva chránené objekty, a to osobnú slobodu a cudzí majetok, ktorého sa chcel zmocniť. Konanie obžalovaného [REDAKOVANÉ] (objektívna stránka) spočívalo v použití násilia na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu poškodenými. Obžalovaným [REDAKOVANÉ] použité násilie bolo prostriedkom na získanie cudzej veci (patriacej poškodeným), pričom však hodnota cudzej veci tu nie je rozhodujúca. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súčasne súd dospel k záveru, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., o čom svedčí tak spôsob spáchania skutkov v bodoch I, a II., ako aj ich okolnosti.

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní spáchanie trestnej činnosti v bodoch I., II. a III. popieral. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] zároveň využil svoje právo v zmysle ustanovenia § 121 ods. 2 Tr. por. a odoprel vypovedať na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] je zo spáchania trestnej činnosti v bodoch I. a II. usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], ktorý sa mal rovnako podieľať na spáchaní trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný aj obžalovaný [REDAKOVANÉ].

██████████ bolo v tejto trestnej veci postupom podľa § 205 ods. 1 Tr. por. dočasne odložené vznesenie obvinenia. Z uvedeného dôvodu bol ██████████ v tejto trestnej veci vypočutý v procesnom postavení svedka. Svedok ██████████ vo svojej výpovedi podrobne popísal účasť tak jeho, ako aj obžalovaného ██████████ na spáchaní skutkov v bodoch I. a II., rozdelenie úloh medzi jednotlivých členov skupiny, spôsob spáchania skutkov v bodoch I. a II., ako aj prípravu na spáchanie skutkov a ich postup po ich spáchaní. Za účelom spáchania skutku si vopred vytvorili plán lúpežného prepadnutia, zadovážili zbraň, motorové vozidlá, odcudzili evidenčné čísla z iných vozidiel, rozdelili si úlohy pri samotnom lúpežnom prepade. V rámci rozdelenia úloh počas lúpežných prepadnutí bol ██████████ osobou, ktorá spolu s ██████████ vykonávali samotné lúpežné prepadnutia. Súd pritom nezistil žiaden taký dôvod, ktorý by vážnejším spôsobom spochybňoval pravdivosť a hodnovernosť tvrdení svedka ██████████. Svedok ██████████ okrem účasti ďalších osôb na spáchaní skutkov v bodoch I. a II. podrobne popisuje aj to, akým spôsobom sa on sám podieľal na prípravách lúpežných prepadnutí, na ich spáchaní a na odstraňovaní stôp. Súd pritom nezistil žiadnu takú skutočnosť alebo dôvod, pre ktorý by ██████████ mal nepravdivo obviňovať aj ██████████ z účasti na spáchaní skutkov v bodoch I. a II. Aj napriek tomu, že obžalovaný ██████████ sa k výpovedi svedka vyjadril, že svedok vypovedal účelovo, s cieľom poškodiť obžalovaného v očiach polície, svedok doteraz svoju výpoveď z prípravného konania žiadnym spôsobom nezmenil, ani nekorigoval. Svedok pritom vo svojej výpovedi v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní podrobne popísal konanie obžalovaného ██████████. Žiaden na hlavnom pojednávaní vykonaný dôkaz nenasvedčuje pre nehodnovernosť a nepravdivosť výpovede svedka, ani pre to, že by výpoveď svedka poškodeného bola nepravdivo vykonštruovaná, či robená účelovo s cieľom skompromitovania obžalovaného v očiach polície. Možno konštatovať, že výpoveď svedka je v dobrom logickom súlade aj s ďalšími vykonanými dôkazmi, ktoré podporujú tvrdenia svedka. Drobné odchýlky v jeho výpovediach, resp. to, že niektoré veci neuviedol úplne presne, sú vysvetlené časovým odstupom a rozsiahlou protiprávnou činnosťou páchanou počas dlhšieho časového obdobia. Tieto drobné rozpory sú však nepodstatné a nemôžu spochybňovať dôveryhodnosť jeho výpovedí. Tvrdenia svedka ██████████

ohľadne okolností prípravy trestných činov, spáchania samotných skutkov v bodoch I. a II. a odstraňovania stôp po činoch podporujú aj ďalšie vykonané dôkazy.

Svedok poškodený [REDAKOVANÉ] bol vodičom služobného motorového vozidla Slovenskej pošty, a.s., svedkyne [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli v čase prepadu v budove pošty a privolali políciu. Svedok [REDAKOVANÉ] išiel ráno 23. 7. 2013 na poštu a videl prepad poštového vozidla. Svedok [REDAKOVANÉ] bol vo svojom dome, ktorý susedí s poštou a počul kričať „dávaj peniaze“. Svedok [REDAKOVANÉ], vodič nákladného vozidla, sa ráno 23. 7. 2013 asi o 7.00 hod. pri [REDAKOVANÉ] vyhýbal osobnému motorovému vozidlu zn. Ford. z auta vychádzal farebný dym, šofér mal cez ústa šatku. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] videla dvoch mužov, ktorí prišli autom k cintorínu, jeden z nich vystúpil a išiel si umyť ruky znečistené farbou. Títo svedkovia k priebehu lúpežného prepadnutia poštového vozidla vypovedali v podstate zhodne ako svedok [REDAKOVANÉ]. Pri obhliadke miesta činu okolie pošty v [REDAKOVANÉ] dňa 23. 7. 2013 bola na mieste činu zaistená stopa č. 1 kovová rúrka ako vecná stopa a stopa č. 1A ako pachová stopa z kovovej rúrky. Pri obhliadke miesta činu kameňolomu v [REDAKOVANÉ] dňa 23. 7. 2013 boli zaistené tri vecné stopy, kufor a ev. čísla. Zo zápisnice o obhliadke miesta činu 150 metrov od kameňolomu v [REDAKOVANÉ], dňa 23. 7. 2013 boli zaistené tri vecné stopy, kufor, plastiková taška a podložka pod ev. číslo. Svedok [REDAKOVANÉ] predal vozidlo Ford Mondeo s českými evidenčnými číslami dvom neznámym mužom za 250,- eur na pumpe [REDAKOVANÉ] za [REDAKOVANÉ]. Zo znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odvetvie kriminalistická a súdna chémia vyplýva, že predmetom skúmania boli veci č. 3, 4, 5, 8, 9, 10, 12, 20, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52. Vykonanými analýzami bolo zistené, že veci č. 45, 48 a 52 sú sfarbené farbivom na báze 1- metyl-N-aminoantrachinónu, ktorý sa používa v nástražných dymových balíčkoch, napr. s označením ECA na ochranu finančnej hotovosti vo finančných inštitúciách.

Svedkyňa [REDAKOVANÉ] pracovala ako predavačka v predajni COOP Jednota č. 167 v obci [REDAKOVANÉ] dňa 30. 9. 2013, v čase lúpežného prepadnutia bola v tejto predajni aj svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá zase toho istého dňa pracovala ako predavačka v čase lúpežného prepadnutia v ďalšej predajni COOP Jednota č. 119 v obci [REDAKOVANÉ], ktoré k priebehu lúpežného prepadnutia v predajniach vypovedali v podstate zhodne ako svedok

██████████. Svedok ██████████ bol v čase lúpežného prepadnutia ako zákazník v predajni COOP Jednota č. █████ vo █████. K priebehu lúpežného prepadu predajne vypovedal v podstate totožne ako svedkyňa ██████████ a jeho výpoveď korešponduje aj s výpoveďou svedka ██████████ ohľadne lúpežného prepadu v tejto predajni. Svedok ██████████ vo svojej výpovedi ďalej poukázal na to, že jeden z páchatel'ov mal v ruke pištoľ a druhý páchatel' zas tmavú tyč. K správaniu páchatel'ov uviedol, že podľa neho boli moc kludní, chovali sa pokojne, neboli vôbec v panike, nebol tam zbytočný krik, nerobili rozruch, myslí si, že v tom boli zbehlí, celému tomu šéfoval vyšší z páchatel'ov. Svedok si všimol, že páchatelia odišli na vozidle zn. Seat tmavej farby, ev. č. ██████████. Svedok ██████████ sa v čase skutku nachádzal pred jednou z prepadnutých predajní COOP Jednota č. █████ vo █████. Videl, ako pred predajňou pristavilo osobné motorové vozidlo zn. Seat čiernej farby, ktoré pred tým predajňu jedenkrát obišlo, vozidlo malo vpredu aj vzadu rovnaké evidenčné číslo ██████████. Z vozidla následne vystúpil jeden zamaskovaný muž, ktorý vbehol do predajne, ďalej registroval aj ďalšieho zamaskovaného muža, pričom títo dvaja zamaskovaní muži predajňu opustili asi po 5 minútach a odišli na čiernom Seate, na ktorom aj prišli. Svedok ██████████ vypovedal, že cez internetovú stránku www.bazos.sk ponúkol na predaj osobné motorové vozidlo zn. Seat Cordoba, ktoré dňa 19. 9. 2013 predal dvom neznámym mužom. Svedok pri rekognícii v rámci predloženého fotoalbumu opoznal ako jedného z kupcov ██████████. Dňa 30. 9. 2013 bola vykonaná prehliadka iných priestorov, a to garáže ██████████, v ktorej mali pred skutkom prestriekať vozidlo zn. Seat, neskôr použité na lúpežné prepadnutia v predajniach COOP Jednota v obci ██████████ dňa 30. 9. 2013. ██████████ dobrovoľne vydal veci použité na prestriekanie vozidla. ██████████ pri previerke výpovede na mieste dňa 1. 10. 2013 označil miesto v katastri obce ██████████, kde po lúpežných prepadnutiach dňa 30. 9. 2013 zakopali veci použité na spáchanie tohto skutku. V rámci obhliadky tohto miesta bola okrem iného nájdená pištoľ, plné pištoľové zásobníky, mobilný telefón (uvedené je zadokumentované v rámci zápisnice o obhliadke miesta činu a to aj fotograficky). Pri pátracej akcii dňa 2. 10. 2013 bolo na ceste č. 538 z ██████████ v smere na ██████████, vo vzdialenosti cca 50 m mimo vozovky vľavo, nájdené igelitové priesvitné

vrecko zelenej farby, ktoré obsahovalo stravné gastrolístky, ktorých sa páchatelia zbavili po skutku ich vyhodnením z vozidla.

Svedkyne poškodené [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pracovali ako predavačky v predajni COOP Jednota č. [REDAKOVANÉ] v obci [REDAKOVANÉ] dňa 18. 8. 2013, v čase lúpežného prepadnutia boli v tejto predajni. Svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nakupovali v predajni COOP Jednota č. [REDAKOVANÉ] v obci [REDAKOVANÉ], keď ju prepadli dvaja muži. Svedkovia vypovedali v podstate zhodne ako svedok [REDAKOVANÉ]. K uvedenému prepadu vypovedali aj obžalovaní. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] takisto v podstate zhodne ako svedok [REDAKOVANÉ]. Dňa 18. 8. 2013 pri obhliadke miesta, predajne COOP Jednoty č. [REDAKOVANÉ] v obci [REDAKOVANÉ], boli nájdené slnečné okuliare, na ktorých bol viditeľne zachytený ľudský vlas - zaistená stopa č. 1 a zaistená stopa č. 2 - trasologická. Obhliadka miesta činu pokračovala v lokalite [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v lese, 100 m od cesty vpravo. Na lesnej ceste sa nachádzalo úplne zhorené vozidlo zn. Ford Mondeo, vo vzdialenosti 1,5 m od vozidla bola zaistená stopa č. 1 čierna šiltovka. Ako stopa č. 2 bol zaistený žetón ležiaci pri dverách vodiča. Dňa 21. 8. 2013 pri dodatočnej obhliadke miesta činu, lokalita [REDAKOVANÉ], v lese, 100 m od cesty vpravo, bola zaistená vecná stopa č. 5, a to obhorená časť kovového zámku. Z prehratých obrazových záznamov zo Železničnej stanice [REDAKOVANÉ] zo dňa 30. 9. 2013 a z reštaurácie a potravín hotela [REDAKOVANÉ] vidieť obžalovaného [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ], ktoré obrazové záznamy podporujú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]. Výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] podporuje aj, za zachovania prezumpcie neviny voči obžalovanému [REDAKOVANÉ], uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor boja proti korupcii a organizovanej kriminalite ČVS: SKIS-53/BKOK-V-2014 zo dňa 15. 7. 2014, kde [REDAKOVANÉ] a spol. bolo vznesené obvinenie pre pokračovací zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/ Tr. zák., a iné. Svedok [REDAKOVANÉ] v priebehu procesných úkonov sa k trestnej činnosti, ktorá je uvedená vo výrokovej časti tohto uznesenia, priznal, uviedol závažné skutočnosti ohľadne organizovania zločinu lúpežných prepadnutí a krádeží. Vo svojej výpovedi podrobne popísal rozdelenie úloh medzi jednotlivých členov skupiny, ktorej organizátorom bol [REDAKOVANÉ] a ktoré spočívalo najmä vo vytvorení plánu na lúpežné prepadnutie,

zadováženie zbrane, motorového vozidla na vykonanie lúpeže a odcudzenie evidenčných čísel k vozidlu, ako aj v rozdelení úloh už pri samotnom lúpežnom prepade. Z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 Tr. por. bolo po predchádzajúcom súhlase prokurátora vznesenie obvinenia proti [REDAKOVANÉ] odložené.

Osobitne sa súd zaoberal a dospel k záveru, že skutky v bodoch I. a II. boli spáchané tzv. organizovanou skupinou. Spolčením sa pre účely § 129 ods. 2 Tr. zák. rozumie dohoda troch alebo viacerých osôb. ktorej obsahom je spáchanie jedného alebo viacerých trestných činov. Spolčenie je možné iba pri úmyselných trestných činoch. Časový úsek, kedy musí spolčenie trvať, nie je určený, môže ísť aj o veľmi krátku dobu. Dokonca v rámci tohto spolčenia čin ani nemusí byť dokonaný. Pri spolčení stačí rámcová predstava o spoločnom spáchaní trestného činu, resp. účasti na ňom. Prejav vôle participovať na tomto spolčení môže byť výslovný, ale i konkludentný (napr. jeden z budúcich členov prednesie návrh, druhý len povie, že v danom čase bude na mieste činu a aj tak urobí, tretí nepovie nič, ale na miesto činu sa dostaví pripravený). Nevyžaduje sa prijímanie do organizovanej skupiny, dokonca ani to, aby si jej samotní participanti uvedomovali, že vytvárajú organizovanú skupinu. Spolčenie do organizovanej skupiny neznamená to, že spolčujúce sa osoby musia byť len páchatelmi, resp. spolupáchatelmi trestného činu, môže ísť aj o účastníkov na trestnom čine. V rámci spolčenia nemusí byť presne určené, koľko trestných činov sa má spáchať (či pôjde o spáchanie jedného trestného činu alebo či pôjde o spáchanie viac trestných činov, ak sa bude skupine dariť, spáchanie aspoň jedného trestného činu však musí byť v pláne). Určitá del'ba určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny znamená, že členovia skupiny majú aspoň vo všeobecných črtách určené, akú úlohu majú zohrať pri príprave, páchaní trestného činu, prípadne i po spáchaní trestného činu. Pritom každý člen skupiny môže mať určenú úplne inú úlohu. Všetci členovia skupiny môžu byť páchatelmi trestného činu, ich konkrétne konanie sa môže svojím charakterom líšiť, alebo môže ísť aj o konanie rovnakého charakteru, ale v takom prípade sa, samozrejme vyžaduje tiež určitá plánovitosť a koordinovanosť, teda nemôže ísť o živelné konania, ale o konanie vymedzené rozumným uvážením (napr. pri vlámaní do bytu má každý z páchatel'ov prehl'adať jednu izbu, či tam nie sú schované peniaze; naopak o organizovanú skupinu by nešlo, keby páchatelia vlámania do bytu vbehli do bytu a nekoordinovane by si z neho brali, čo im príde pod ruku). Del'ba určených úloh však neznamená vytvorenie

pevnejšej organizačnej schémy a už vôbec nie štruktúrovanosti skupiny. Nevyžaduje sa ani jej dlhšie časové trvanie. Jej členovia sú približne v jednej a rovnakej realizačnej úrovni, bez určenia výraznejších vzťahov nadriadenosti a podriadenosti, čo samozrejme určité vzťahy subordinácie nevylučuje. Činnosť skupiny sa vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou. Plánovitosť znamená určitú aspoň rámcovú predstavu o spáchaní daného trestného činu alebo viacerých trestných činov pred činom a aspoň čiastočné dodržiavanie plánu alebo aspoň pokus o jeho dodržanie počas činu, aj keď sa plán, samozrejme, musí prispôbiť konkrétnym podmienkam, prípadne sa na základe zmenených podmienok musí improvizovať. Koordinovanosť predstavuje určité zosúladenie, harmonizáciu členov skupiny pri činnostiach smerujúcich na prípravu, páchanie trestného činu, prípadne i po spáchaní trestného činu. Znamená to, že pri uvedených činnostiach by páchatelia a účastníci činu mali pracovať s aspoň rámcovou, prípadne čiastkovou predstavou o činnostiach, ktoré vykonali alebo vykonajú iné osoby pri účasti na danom trestnom čine alebo daných trestných činoch. Nič na tom nemenia ani určité chyby jednotlivých osôb zúčastňujúcich sa na čine, či nezhody medzi nimi, ani chyby v komunikácii, ktoré vedú k deformáciám vo faktickej koordinácii akcie. Naplnenie vyššie popísaných znakov organizovanej skupiny zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu. Čin síce nemusí byť vôbec úspešný, pre členov skupiny sa môže skončiť úplnou katastrofou, podmienkou je len to, aby teoreticky za ideálnych okolností mal čin skupiny vykazovať väčšiu šancu na úspech alebo aspoň zjednodušiť cestu k úspechu, než keby ho vykonal jednotlivec, alebo aj niekoľko osôb, avšak bez koordinácie a plánovitosti. Naproti tomu za organizovanú skupinu nemožno považovať prípady, keď tri alebo viaceré osoby síce spoločne (vo forme spolupáchateľstva alebo aj účastníctva) páchajú trestnú činnosť, ale páchajú ju živelne, bez nejakého významnejšieho plánovania, s nedostatočnou či žiadnou koordináciou, prípadne rozdelenie úloh pri páchaní trestnej činnosti medzi nimi nie je dohodnuté ani vo všeobecných črtách.

Skutočnosť, že skutky v bodoch I. a II. boli spáchané organizovanou skupinou a teda naplnenie znakov organizovanej skupiny tak, ako to má na mysli ustanovenie § 129 ods. 2 Tr. zák., vyplýva predovšetkým z výpovedí obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a svedka [REDAKOVANÉ], ktorí vo svojich výpovediach podrobne popísali vytvorenie plánu na lúpežné prepadnutia, rozdelenie úloh medzi jednotlivých členov skupiny,

spáchanie skutkov, počas ktorých jednotliví členovia skupiny plnili vopred dohodnuté úlohy, ako aj prípravu na úspešné spáchanie skutkov, napr. zabezpečenie vozidla na spáchanie skutku, jeho prestriekanie, odcudzenie evidenčných čísiel, ktoré boli použité na vozidle, na ktorom bola trestná činnosť spáchaná, obhliadnutie objektov, kde mala byť trestná činnosť spáchaná pred jej spáchaním, ako aj zahľadenie stôp po spáchaní činu, podpálenie vozidla, ukrytie vecí použitých v súvislosti so spáchaním trestnej činnosti (najmä zakopanie zbrane, zásobníkov do zbrane, mobilného telefónu). V rámci rozdelenia úloh mal [REDACTED] vbehnúť do predajni COOP Jednota s pištoľou v ruke a kričať, že je to prepad, zabezpečovať ľudí v predajni, najmä, aby netelefonovali, strážiť dvere do predajne, [REDACTED] mal zobrať peniaze a [REDACTED] a [REDACTED] mali byť vodičmi vozidla, [REDACTED] mal kontrolovať, či sa neblíži na miesto policajná hliadka, pričom pri lúpežných prepadnutiach, ktoré sú predmetom tohto trestného konania, aj skutočne takto postupovali. Podľa výpovede svedka [REDACTED] si všetci pred spáchaním skutkov v bodoch I. a II. nielen podelili úlohy, ale si aj prešli celý plán lúpeže.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd dospel k záveru, že obžalovaný [REDACTED] sa dopustil skutku v bode III. tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Obžalovaný [REDACTED] v bode III. týmto svojím protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., teda sebe a inému zadovážil a držal strelnú zbraň bez povolenia. Obžalovaný [REDACTED] svojím konaním porušil chránený objekt, a to bezpečnosť ľudí pred možným ohrozením ich života a zdravia, ktoré vyplýva z nekontrolovaného držania zbrane. Obžalovaný [REDACTED] si zadovážil (na lúpežné prepadnutia) strelnú zbraň, a to samonabíjaciu pištoľ americkej výroby zn. Colt M1911 A1, kal. 45 Auto, ktorá nemala označenia zbrane určené na jej identifikáciu. Konanie obžalovaného [REDACTED] (objektívna stránka) spočívalo v použití násilia na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu poškodenými. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súčasne súd dospel k záveru, že obžalovaný [REDACTED] konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák., o čom svedčí tak spôsob spáchania skutku v bode III., ako aj jeho okolnosti.

Obžalovaný [REDACTED] je zo spáchania trestnej činnosti v bode III. usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka [REDACTED], ako aj znaleckým posudkom

vypracovaným Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru v Bratislave (uznesenie č. I. 671-677). Hodnovernosť výpovede svedka [REDAKOVANÉ] súd podrobne zdôvodnil vo svojom rozhodnutí pri skutkoch v bodoch I. a II. Zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odvetvie balistika a odvetvie metalografia vyplýva, že predmetom skúmania bol 1 ks zbrane. Zbraň je samonabíjacia pištoľ americkej výroby zn. Colt M1911 AI, kal. 45 Auto s odstráneným výrobným číslom, bez označenia skúšobnými značkami, bez zásobníka. Zbraň v predloženej stave bola streľbyschopná za použitia zásobníka predloženého ako vec č. 6. Výstrelom náboja z predloženej zbrane je možné spôsobiť zranenia rôzneho charakteru. Pri zasiahnutí životne dôležitých orgánov je možné spôsobiť i smrteľné zranenie. V zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení ide o zbraň podľa § 2 ods. 1 písm. a/. V danom prípade ide o zbraň zakázanú kategórie A podľa § 4 ods. 2 písm. i/. Na nadobúdanie vlastníctva zbrane sa vzťahuje § 8 uvedeného zákona.

Obrana obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola vyvrátená vykonanými dôkazmi a je účelová s cieľom vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa obhajoval tým, že svedok [REDAKOVANÉ] nemôže byť spolupracujúcou osobou, pretože pri tejto trestnej činnosti bol podľa jeho vyjadrenia najnebezpečnejší. Bol to jedine on, kto bol pri lúpežiach ozbrojený strelnou zbraňou. Mal prezývku [REDAKOVANÉ]. Obhajoba [REDAKOVANÉ] sa snažila spochybníť zákonnosť výsluchu tohto svedka, pretože [REDAKOVANÉ] bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia. Takýto postup je však jednoznačne v súlade s Trestným poriadkom, nakoľko [REDAKOVANÉ] nebol organizátorom trestného činu. Táto skutočnosť vyplýva okrem výpovede svedka [REDAKOVANÉ] aj z výsluchov obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], svedka [REDAKOVANÉ], ktorý k správaniu páchatel'ov uviedol, že podľa neho boli moc kludní, chovali sa pokojne, neboli vôbec v panike, nebol tam zbytočný krik, nerobili rozruch, myslí si, že v tom boli zbehlí, celému tomu šéfoval vyšší z páchatel'ov ([REDAKOVANÉ]). Ako aj zo skutočnosti, že [REDAKOVANÉ] je stíhaný za obdobnú trestnú činnosť, na ktorej sa však [REDAKOVANÉ] nepodieľal. Procesné postavenie a priebeh trestného procesu v súvislosti s možnosťou použitia dôkazu výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] spĺňa všetky parametre spravodlivého procesu, dokonca nielen dosahuje, ale až prekračuje štandardy spravodlivého procesu nastavené judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke

tzv. korunných svedkov. Otvorený prístup od počiatku trestného procesu vo vzťahu k tomuto „spolupracujúcemu“ svedkovi a jeho procesnému postaveniu bol zachovaný, obhajoba mala príležitosť tohto svedka viackrát podrobne vypočúvať a spochybníť jeho výpovede, prípadne dôveryhodnosť, čo sa jej podľa názoru súdu nepodarilo, pretože táto výpoveď bola objektívne dobre podporená inými dôkazmi. V tejto súvislosti súd poukazuje na dobrý súlad výpovedí svedka [REDAKOVANÉ] s inými dôkazmi, výpoveďami svedkov poškodených, svedkov, spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj vykonanými kamerovými záznamami, s ktorými sa súd dlhšiu dobu oboznamoval. Súd poukazuje predovšetkým na to, že okrem výpovede tohto svedka je obžalovaný [REDAKOVANÉ] priamo usvedčovaný aj výsluchmi spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Nepriamo je usvedčovaný aj obžalovaný [REDAKOVANÉ], ktorý sa k predmetnej trestnej činnosti priznal a uzavrel s prokurátorom dohodu o vine a treste, ktorá bola následne schválená súdom.

S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania však súd obranu obžalovaného [REDAKOVANÉ] vyhodnotil ako nepravdivú, nehodnovernú, učenú účelovo v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Obrana obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola prekonaná ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania skutkov v bodoch I., II. a III. tak, ako sa mu obžalobou kládli za vinu.

Súhrn uvedených dôkazov tvorí logickú a ničím nenarušovanú navzájom sa dopĺňajúcu sústavu, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaných skutkov v bodoch I., II., a III. a z jeho spáchania usvedčuje obžalovaného [REDAKOVANÉ] a súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru, na základe čoho súd získal presvedčenie o vine obžalovaného zo skutkov v bodoch I., II. a III. kladených mu za vinu obžalobou. K tomuto záveru súd dospel najmä na základe týchto dôkazov, ktoré vinu obžalovaného [REDAKOVANÉ] potvrdzujú a vytvárajú obraz o celej udalosti, ktorá je predmetom tohto trestného konania. Uvedené potvrdzujú výpovede svedkov poškodených, svedka [REDAKOVANÉ], výpovede svedkov vypočutých v tejto veci, znalecké posudky, prehrané obrazové a zvukové záznamy, ako i vyššie podrobne popísané listinné dôkazy. Najmä o uvedené dôkazy súd opiera svoje skutkové zistenia.

...

Súd na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať obhajobou navrhované dôkazy: oboznámiť sa so spisom MV SR, sekcia SKIS, Úrad inšpekčnej služby, OBKOK, ČVS:SKIS-53/BKOK-V-2014, a to na preukázanie skutočnosti, že pri jednom pokračovacom trestnom čine sú už dve spolupracujúce osoby, výsluch svedkyne [REDACTED], a to na preukázanie vierohodnosti svedka [REDACTED], výsluch svedkyne [REDACTED] a všetkých pracovníkov OR PZ Liptovský Mikuláš, a to na preukázanie, či za dobu 5 rokov videli obžalovaného dohľadka oholeného, vyšetrenie duševného stavu svedkyne [REDACTED], oboznámiť sa s ďalšími znaleckými posudkami v trestnej veci vedenej pod ČVS: KRP-121/1-VIS-ZA-2014 vedenej na KR PZ Žilina, konkrétne so znaleckým posudkom, ktorý nepotvrdil, že nepriestrelná vesta bola zasiahnutá projektilom, ďalej so znaleckým posudkom, ktorý po 11 hodinovej údajnej prestrelke nezistil povýstrelové splodiny na rukách obžalovaného, preveriť okolnosti o tom, kedy a akým spôsobom boli obžalovanému odobraté vzorky DNA, predložiť výsledok skúmania pachových stôp obžalovaného, nakoľko obžalovanému boli odobraté pachové stopy a v tomto smere nebol žiaden znalecký posudok, zadovážiť spis OO PZ Poprad, ČVS: ORP-804/PP-PP-2010, z ktorého by malo byť možné zistiť bližšie údaje o osobe, ktorej DNA bola pri znaleckom dokazovaní v tomto konaní zaistená z predmetu č. 6. Podľa názoru súdu by ďalšie vykonávanie obhajobou navrhovaných dôkazov bolo neúčelné, z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, ako treba vo veci rozhodnúť a vykonávanie ďalších dôkazov by bolo nadbytočné aj keby dôkazy mali vzťah k prejednávanej veci, lebo by sa tým zbytočne oddialovalo jej včasné rozhodnutie, čo by bolo v rozpore so zásadou rýchlosti trestného konania. Okrem toho bolo vo veci možné rozhodnúť už na základe doposiaľ vykonaných dôkazov, nakoľko súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie. K vyšetreniu duševného stavu svedkyne [REDACTED] súd poznamenáva, že z vykonaného dokazovania, a to konkrétne z výsluchu svedkyne, nevznikli také pochybnosti, ktoré by uvedené odôvodňovali a zo spisu uvedené takisto nevyplýva. Podľa názoru súdu svedkyňa vypovedala v logických súvislostiach s dôkazmi zabezpečenými v spise. K zadováženiu spisu OO PZ Poprad, ČVS: ORP-804/PP-PP-2010, z ktorého by malo byť možné zistiť bližšie údaje o osobe, ktorej DNA bola pri znaleckom dokazovaní v tomto konaní zaistená z predmetu č. 6, súd poznamenáva, že konkrétne sa jedná o stopu č. 16 - zásobník do zbrane s nezisteným počtom nábojov, ktorý bol nájdený dňa 1. 10. 2013 pri previerke výpovede

svedka [REDACTED] na [REDACTED]. Porovnávaním bola zistená zhoda s DNA profilom biologického materiálu zaisteného s predmetom č. 6 skúmaného na KEÚ PZ v Košiciach pod č. p. PPZ-2177/KEU-KE-EXP-2010. Uvedený zásobník do zbrane mohol byť zabezpečený aj ilegálnou cestou, mohol prejsť „viacerými rukami“ a takýmto spôsobom tam zostal tento DNA profil. Uvedené potvrdzuje aj to, že predmetom skúmania bolo cca 50 vecí, a len na jednej z nich bol uvedený DNA profil.»

17. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako EŠLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998) vrátane povinnosti súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

18. Inými slovami, z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej

argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom.

19. Všeobecný súd by teda nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. „Je teda nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07, II. ÚS 200/09).“ (Ústava Slovenskej republiky, Teória a prax. Doc. JUDr. Ján Drgonec, DrSc., 2015, C. H. BECK. s. 865).

20. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (vrátane záverov vyplývajúcich z rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu) konštatuje, že najvyšší súd v dovolacom konaní konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval v súlade s Trestným poriadkom a Trestným zákonom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Najvyšší súd vo svojom napadnutom rozhodnutí primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia a námietky, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnil svoje úvahy opierajúc sa o jeho zistenia plynúce z posudzovania rozhodnutia krajského súdu vo svetle zistení vyplývajúcich z rozhodnutia okresného súdu a v nich deklarované právne závery. Ústavný súd v tejto súvislosti podčiarkuje, že trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa bola vyvodená z celého komplexu dôkazov, z ktorých je možné identifikovať myšlienkovú

rovinu uváženia všetkých relevantných skutočností vo veci konajúcimi súdmi (okresného súdu, ako aj krajského súdu, pozn.); tieto predmetné úvahy nie je ústavný súd oprávnený ani zmocnený nahrádzať svojimi vlastnými úvahami. Z komplexu celého radu vykonaných dôkazov navyše explicitne vyplýva, že záver o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa bol vo veci konajúcimi súdmi vyslovený nielen na základe výpovedi spolupracujúceho obvineného [REDACTED], ale jeho výpoveď bola podporená aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. Odhliadnuc od výpovedí spoluobžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] to boli svedecké výpovede [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktorých výpovede dotvárali celkový obraz priebehu skutkov, vzájomne si neodporovali a podporovali aj výpoveď [REDACTED] ako spolupracujúcej osoby. Taktiež to bolo rozsiahle znalecké dokazovanie, tak ako to vyplýva z citovaných rozsudkov, pričom z ich obsahu možno identifikovať aj dôvody neuznania/vyvrátenia sťažovateľom prednesenej argumentácie. Vzhľadom na precíznu právnu a vecnú argumentáciu nie je potrebné z pohľadu ústavného súdu uvádzať žiadne ďalšie podporné argumenty, a to vrátane sťažovateľom prednesenej námietky zákonného sudcu, ktorá bola taktiež argumentačne relevantným a zmysluplným spôsobom vyvrátená.

21. V kontexte uvedeného ústavný súd prízvukuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Teda do právomoci ústavného súdu nepatrí zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Navyše, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V naznačenom smere taktiež poukazuje aj na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra EŠLP (napríklad v prípade *Delcourt*, resp. *Monnel*

a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom („*fair hearing*“) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014). *Pokiaľ teda všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, ak by sa s ich hodnotením sám nestotožňoval* (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012). V tejto súvislosti ústavný súd teda akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to či sú/nie sú postačujúce na záver o trestnoprávnej zodpovednosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavne kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. *Úloha ústavného súdu v rámci konkrétnej kontroly ústavnosti vykonávanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nespočíva v posudzovaní právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej moci a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“* (IV. ÚS 325/08), *ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.*

22. Inými slovami, odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Z judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), k čomu však v prípade sťažovateľa nedošlo. Ústavný súd teda zhodne s EŠLP neskúma, či dôvody uvedené v rozhodnutí sú vecne správne (Van de Hurk c. Holandsko z 19. 4. 1994, séria A, č. 229, bod 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci

Fouquet c. Francúzsko, recueil I/1996, s. 29), pretože je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny. Všeobecné súdy totiž nie sú zodpovedné len za výklad a aplikáciu zákonov, ale sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd v zmysle čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy (I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

23. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako v tejto veci prijal najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právne názory tohto súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd taktiež poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

24. Ústavný súd teda konštatuje, že obsah napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý v rámci svojej argumentácie odpovedá na východiskové v dovolaní uplatnené námietky sťažovateľa a obsahuje primerané a presvedčivé odôvodnenie svojich záverov, nesignalizuje porušenie relevantných obsahových zložiek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na nich nadväzujúcich práv. V zmysle rozhodovacej činnosti ESĽP v prípadoch namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha ústavného súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania (spôsobu vykonania dôkazov) malo spravodlivý charakter [(napr. rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, body 49 a 50; rozsudok A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, body 23 a 24, Komanický v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), rovnako tak aj

podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03)], k čomu sa ústavný súd prikláňa po komplexnom zhodnotení postupu vo veci konajúcich súdov.

Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že nie je osobitnou preskúmavacou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/2011).

25. Ústavný súd považuje za neopodstatnenú aj ďalšiu námietku sťažovateľa (pozri bod 3.1) o nesprávnom postupe najvyššieho súdu, ktorý postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol ním podané dovolanie, avšak po jeho vecnom prieskume, čím tak konal/mal konať v rozpore s § 384 ods. 1 Trestného poriadku. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že najvyšší súd nedôsledne rozlišoval/mal rozlišovať medzi pojmami „odmietnutie“ a „zamietnutie“ dovolania. K uvedenému je potrebné poukázať na uznesenie ústavného súdu o zjednotení odchylných právnych názorov č. k. PLz. ÚS 3/2014-24 z 22. októbra 2014, ktoré odmieta aplikovateľnosť analogického použitia § 372 ods. 2 Trestného poriadku vylučujúceho možnosť opätovného podania dovolania, ktoré bolo predtým zamietnuté na prípady odmietnutia skôr podaného dovolania. V danom prípade však najvyšší súd neodmietol dovolanie bez jeho meritórneho preskúmania podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, ale z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože považoval za zřejmé, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Postup, ktorý najvyšší súd zvolil, t. j. odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, je v súlade s procesnoprávnou úpravou, ktorá v prípade, že najvyšší súd nezistí existenciu žiadneho dovolacieho dôvodu podľa § 371

Trestného poriadku, umožňuje mu bez nariadenia verejného zasadnutia dovolanie odmietnuť. Pre ústavnú konformnosť napadnutého rozhodnutia s obsahom sťažovateľom označených práv tak postačuje, že bolo vydané na základe konkrétnych zákonných ustanovení Trestného poriadku a spôsobom týmito ustanoveniami predpokladaným, pričom obsahuje primerané odôvodnenie bez logických rozporov použitej právnej argumentácie.

26. Napokon vo vzťahu k sťažovateľom prednesenej námietke o nezákonnosti vyšetrovania jeho prípadu príslušníkmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby (pozri bod 3.3) ústavný súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 62/2015 z 29. septembra 2015, ktoré zjednotilo rozdielne právne názory senátov najvyššieho súdu k tejto otázke a podľa záverov ktorého *«Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“)* zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrom vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvar tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore). ... Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c) Trestného poriadku.».

27. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru

všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu, resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi môže zasahovať len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 81/2016).

28. Vzhľadom na uvedené v závere ústavný súd odmieta sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

29. K ostatnej námietke sťažovateľa týkajúcej sa použitia informačno-technických prostriedkov, a to záznamov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke (pozri bod 3.2), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v podanej sťažnosti neoznačil konkrétny postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktorých sa tento postup mal týkať, v dôsledku čoho považuje sťažovateľom prednesenú námietku len za súčasť jeho širšej argumentácie. Nad rámec uvedeného ústavný súd zároveň v širšom poukazuje na znenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03). Sťažovateľ sa teda mal a mohol domáhať aj ústavného prieskumu postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní záznamov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke v lehote dvoch mesiacov plynúcej odo dňa, keď sa o týchto záznamoch a spôsobe ich získania dozvedel.

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017